Política | Anton Monner | Actualitzat el 08/06/2021 a les 16:17

?Espanya i la justícia europea

«Cal pau, sense dubte, però pel camí del respecte mutu i la concòrdia; mai el de la imposició i la repressió judicial»

A Espanya, per aquests dies només es parla d'indults. La opinió general és molt contrària a donar la llibertat a "golpistas y fugados". S'ha prodigat tant el cop d'Estat "frustrado" que ha calat dins la consciència de la majoria dels espanyols. A Espanya el pecat més gran de la mentalitat general i penalitzat per la immensa majoria, és que la unitat territorial no es pot discutir. Espanya és un Estat indestructible, sòlid i perfecte, al sí de la gran majoria.

La monarquia és el pilar fonamental que subjecta el govern i la justícia, com a sostén essencial de la democràcia. Però les discordances entre els tres estaments fa intuir que cadascú marxa pel seu camí, de forma independent; el rei hagué de fugí per delictes confessos emparat pel mateix Estat, el govern ha de aprovar pressupostos i sostenir la legislatura amb el suport d'independentistes i comunistes, i la justícia, amb el poder judicial caducat segons la Constitució i que s'ha renovar per obligatorietat, els càrrecs no canvien perquè no es posen d'acord els polítics.

Els tres pilars que serven la democràcia estan tocats i si cau la monarquia, com a peça fonamental, al darrera seu cauria tota l'estructura. Es barallen però s'han de salvar mútuament.

A Catalunya tenen la clau que la faran servir per guanyar vots a Espanya repetint l'error que va cometre el PP contra l'Estatut amb l'únic objectiu de fer caure el PSOE de Zapatero. La jugada els va sortir bé guanyant Rajoy per majoria absoluta, negant el diàleg demanat pel president Mas i imposant el 155.

Per tant, la unitat que hauria d'existir entre els tres pilars, s'aguanta recíprocament fent equilibris, manca d'enteniment i alterant la Constitució, per interessos de cadascun d'ells. La maroma es mou, i els passos per ella son perillosos, però per profits personals i sectaris, es miren "de reüll" i es reserven per no perdre el poder. La corrupció, per acabar-ho d'adobar, impera i es destapa, i mirant-se de reüll, s'ataquen i, al final, els indults son el tema de conversa per tapar-se les pròpies vergonyes.

Per això es parla de la llibertat dels presos catalans. I per això divergeix tant el criteri d'Espanya, on la gran majoria no accepten concedir-las i, en canvi, a Catalunya és el contrari, inclús en persones que no voten independentisme, demanen l'indult.

I és que com he dit abans, la visió d'uns i altres es totalment diferent; el que per Espanya és el pecat més gros per atemptar contra la unitat, a Catalunya, existeix el sentiment generalitzat que la equitat territorial no existeix, inclús entre els que no desitgen la independència de Catalunya. Son dues formes de calibrar els errors que s'han comès a Catalunya i a Espanya.

La dreta espanyola, guanyadora de la la guerra civil amb un cop d'Estat amb milers de morts, sempre ha dirigit la mirada a Catalunya per minimitzar la seva força i controlar-la. I això els ha portat a les messes petitòries de signatures contra els indults. Quan ho demanen, com ja tenen venut el seu programa per al davant, signen contra Catalunya més que contra els indults, inclús per antonomàsia contra aquells catalans favorables a la unitat d'Espanya. Ho van fer contra l'Estatut aprovat legalment, i ho tornaran a fer contra els indults. I el presos catalans prosseguiran lluitant per l'autodeterminació perquè no es penedeixen del que els va portar a l'1-O del 2017. La conclusió és que uns i altres, reincidiran en les seves postures. Per uns el res i per altres l'amnistia i el referèndum. I la concòrdia, ¿on queda?

L'anul·lació d'un Estatut va portar a incrementar l'independentisme del 15 al 50%. I unes noves

signatures contra Catalunya -diguem-ne indults- que segons com acabi, l'augment dels "ho tornarem a fer" catalans serà progressiu. El menyspreu es ratifica amb el pagament de la mateixa moneda i per aquests caminals mai s'arribarà a la concòrdia. L'adagi diu que "des teus en vols dir però no en vols sentir".

I quan un català unionista s'adona que obres que s'havien de construir fa anys estan aturades, quan un universitari disposa de menys beques que un espanyol, que un invàlid no li arriben els diners atorgats per manca de recursos, i que el Corredor del Mediterrani se'l queda Madrid, i, a sobre, se'ls culpa d'insolidaris, això fa reaccionar molta gent.

I enmig de tanta problemàtica armada des de l'anul·lació de l'Estatut per raons polítiques d'uns contra els altres, el PSOE, per mantenir el poder, desitja instaurar la pau entre Catalunya i Espanya. El PSC, els submisos corders del ramat, accedeixen de bon grat.

Cal pau, sense dubte, però pel camí del respecte mutu i la concòrdia; mai el de la imposició i la repressió judicial. Únicament s'hi arribarà parlant amb sinceritat i des del mateix nivell.

Europa els ho adverteix, una, dues i altres vegades: no va haver sedició, ni cop d'estat. Els que per Europa son lliures, a Espanya son "fugados" i "golpistas", i s'han de castigar. Veredictes ratificats per la justícia europea, malgrat el poder polític que des del PP, Cs, VOX i PSOE es porta a cap al Parlament europeu, el Tribunal General de la Unió Europea retorna provisionalment al president Puigdemont, Ponsatí i Comin, la immunitat parlamentària. Voler jutjar un tema polític, com si es tractés de judicial, malgrat que els sentiments de la majoria dels espanyols hi estiguin a favor, mai pot resultar factible.

I malgrat això, llegint els periòdics espanyols, escoltant les emissores de ràdio i veient els comentaristes de televisió, segons la majoria d'ells, Europa està equivocada i la justícia espanyola, té la raó. Vet aquí que la dreta i la justícia i el rei, servint-se de Catalunya, no volen donar "el coll a tòrcer", encara que sigui havent de pagar un preu molt alt pel descrèdit europeu, per l'augment de l'independentisme i per atemptar contra la concòrdia.